

prima instanță: G. Lungu

dosarul nr. 3ra-1015/15

instanța de apel: V. Pruteanu, L. Popova, A. Gavrilița

ÎNCHEIERE

23 septembrie 2015

mun. Chișinău

Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ
al Curții Supreme de Justiție

în componența:

Președinte, judecătorul
Judecătorii

Ala Cobăneanu
Valentina Clevadî
Galina Stratulat

examinând chestiunea privind admisibilitatea recursului declarat de Întreprinderea Individuală „Bînzari”

în pricina civilă la cererea de chemare în judecată a Întreprinderea Individuală „Bînzari” împotriva Inspectoratului Fiscal de Stat Ialoveni cu privire la contestarea actului administrativ

împotriva deciziei Curții de Apel Chișinău din 01 aprilie 2015 prin care a fost respins apelul depus de Întreprinderea Individuală „Bînzari” și menținută hotărârea Judecătoriei Ialoveni din 13 martie 2014, prin care acțiunea a fost respinsă

constată:

La 01 august 2013, ÎI „Bînzari” a depus cerere de chemare în judecată împotriva IFS Ialoveni cu privire la contestarea actului administrativ.

În motivarea acțiunii a invocat că la 08 februarie 2013, colaboratorii IFS Ialoveni au efectuat un control operativ la ÎI „Bînzari”.

Conform actului de control fiscal cu nr. 1-601396 din 08 februarie 2013 în rezultatul controlului efectuat a fost stabilit că întreprinderea dispune de mașină de casă și control cu memorie fiscală care este în stare bună de funcționare, registru MCC este șnurit, sigilat numerotat și completat conform cerințelor legislației în vigoare. Suma încasărilor reflectate conform raportului MCC pentru ziua gestionară constituie 315 lei, iar soldul mijloacelor bănești în casierie constituie 180 lei.

Sușține că la efectuarea unei cumpărături de control în mărime de 10 lei, vânzătorul a imprimat și înmănat bonul fiscal cumpărătorului, astfel fiind utilizată mașina de casă.

Menționează că la verificarea banilor în safeu s-a constatat că nu a fost utilizat sistematic MCC în casierie fiind constatat excedent de numerar în sumă de 135 lei.

Indică că inspectorii IFS Ialoveni au întocmit un act de control fiscal, în care a fost indicat încălcarea art. 8 alin. (2) lit. c) Cod fiscal.

Afirmă că în urma efectuării controlului dat, în privința vânzătorului, IFS Ialoveni a întocmit procesul - verbal cu nr. 027925 cu privire la contravenție din 08 februarie 2012, în baza art. 293/1 alin. (5) Cod contravențional, care prevede existența excedentului sau deficitului de mijloace bănești în caseta (sertarul) pentru bani a mașinii de casă și control sau în alt loc special destinat primirii și păstrării temporare a mijloacelor bănești din activitatea curentă, ce depășește o unitate convențională, se sancționează cu amendă de 50 unități convenționale.

Remarcă că în urma examinării actului de control fiscal cu nr. 1-601396 din 08 februarie 2013, IFS Ialoveni a emis decizia cu nr. 52 din 04 martie 2013 prin care ÎI „Bînzari” a fost sancționată în baza art. 254 alin. (2) Cod fiscal, cu amendă în mărime de 10000 lei, pentru desfășurarea unei activități fără utilizarea mașinii de casă și control existente.

Notează că la 03 aprilie 2013, a depus o contestare asupra deciziei cu nr. 52 din 04 martie 2013, solicitând anularea acesteia, care a fost respinsă prin decizia IFS Ialoveni cu nr.11/c din 03 mai 2013.

Nefiind de acord și cu decizia menționată, a depus la Inspectoratul Fiscal Principal de Stat o contestație, prin care a solicitat acceptarea probelor suplimentare și anume, a copiilor din registru de casă și control prezentate, cât și anularea deciziei cu nr. 52 din 04 martie 2013, ca fiind nefondată. Contestația depusă a fost respinsă prin decizia cu nr. 330 din 05 iulie 2013.

Invocă conținutul pct. 10 din Hotărârea de Guvern nr. 474 din 28 aprilie 1998, care statuează că se consideră că operațiunea economică nu este înregistrată în MCC, deci decontările bănești în numerar se efectuează fără aplicarea MCC (se desfășoară activitate fără utilizarea MCC), în următoarele cazuri: a) nu se emite bonul de casă, b) se emite bonul de casă de o valoare ce nu corespunde sumei real achitate, c) nu se perfectează bonul de plată în cazurile prevăzute în prezentul Regulament, d) se perfectează bonul de plată în cazurile prevăzute în prezentul Regulament de o valoare ce nu corespunde sumei real achitate, e) la verificare se depistează existența unei sume de mijloace bănești excedente, care nu poate fi justificată prin datele înscrise în documentele emise de MCC.

Consideră că inspectorii fiscali au calculat greșit diferența dintre mijloacele bănești din casierie și suma încasărilor conform raportului MCC, suma fiind una deficitară și nu excedentă.

Își întemeiază pretențiile în baza dispozițiilor art. 274 Cod fiscal, art. 14 alin. (1), 16 alin. (1), 26 alin. (1) lit. a) Legea contenciosului administrativ.

Solicită admiterea acțiunii, anularea deciziei IFS Ialoveni cu nr. 52 din 04 martie 2013, precum și încasarea cheltuielilor de judecată.

La 02 februarie 2014, prin cererea de extindere a pretențiilor ÎI „Bînzari” a solicitat și anularea actului de control fiscal cu nr. 1-601396 din 08 februarie 2013.

Prin hotărârea Judecătoriei Ialoveni din 13 martie 2014 a fost respinsă acțiunea, ca neîntemeiată.

Prin decizia Curții de Apel Chișinău din 01 aprilie 2015 a fost respins apelul depus de ÎI „Bînzari” și menținută hotărârea primei instanțe.

La 02 iunie 2015, ÎI „Bînzari” a declarat recurs împotriva deciziei instanței de apel, solicitând admiterea acestuia, casarea deciziei recurate și a hotărârii primei instanțe, cu emiterea unei noi hotărâri de admitere a acțiunii.

În motivarea recursului a invocat dezacordul cu decizia recurată, considerând-o ilegală și neîntemeiată.

Susține că instanța de fond a respins acțiunea motivând că vânzătoarea nu a utilizat cu certitudine mașina de casă cu memorie fiscală la cumpărăturile efectuate anterior și în aceste condiții potrivit art. 254 alin. (2) Cod fiscal, organele fiscale corect au adoptat decizia din 04 martie 2013 conform căreia i-a fost aplicată o sancțiune financiară de 10000 lei.

Afirmă că potrivit art. 254 alin. (2) Cod fiscal, se sancționează efectuarea încasărilor bănești în numerar fără utilizarea mașinii de casă și de control existente, iar pct. 10 din Hotărârea de Guvern în Anexa nr. 5 prin care a aprobat Regulamentul cu privire la aplicarea mașinilor de casă și control pentru efectuarea decontărilor în numerar prevede că se consideră că operațiunea economică nu este înregistrată în MCC, deci decontările bănești în numerar se efectuează fără aplicarea MCC (se desfășoară activitate fără utilizarea MCC), în următoarele cazuri: e) la verificare se depistează existența unei sume de mijloace bănești excedente, care nu poate fi justificată prin datele înscrise în documentele emise de MCC.

Consideră că sancțiunea prevăzută la art. 254 alin. (2) Cod fiscal, se aplică numai în cazul existenței unei sume de mijloace bănești excedente.

Susține că vor exista mijloace bănești excedente doar în cazul în care suma efectivă de mijloace bănești din caseta (sertarul) pentru bani a MCC sau, în același sens, din locul special destinat pentru primirea și păstrarea temporară a mijloacelor bănești provenite din operațiunile economice curente (încasări curente și vărsăminte de serviciu de numerar) va fi mai mare decât suma curentă de mijloace bănești înregistrată în MCC.

Relatează că potrivit actului de control fiscal cu nr. 601396 din 08 februarie 2013, suma încasărilor conform raportului MMC pentru ziua gestionară constituie 315 lei. Soldul mijloacelor bănești în casierie constituie 180 lei. Datorită faptului că în casierie s-a depistat o sumă mai mică (cu 135 lei) decât cea reflectată în MCC s-a constatat un deficit de mijloace bănești.

Indică că deși în casierie s-a depistat un deficit de mijloace bănești la 04 martie 2013, intimatul ilegal a emis decizia cu nr. 52 prin care a fost sancționată ÎI „Bînzari” pentru excedent de mijloace bănești.

Mai notează că instanța de apel a motivat soluția făcând referire la explicațiile reprezentantului intimatului în ședința de judecată care a invocat existența unor erori în actul de control fiscal cu nr. 1-601396 din 08 februarie 2013, ce a fost semnat de ambii inspectori fiscal, care au confirmat prin semnătură corectitudinea conținutului acestuia.

Remarcă că în ședința de judecată, cu toate că s-a invocat că actul de control fiscal cu nr. 1-601396 din 08 februarie 2013 conține careva erori, iar în baza unui act cu erori a fost emisă decizia cu nr. 52 din 04 martie 2013.

În conformitate cu art. 434 alin. (1) CPC, recursul se declară în termen de 2 luni de la data comunicării hotărârii sau a deciziei integrale.

La caz, se constată că recurentul s-a conformat prevederilor legale și a declarat recursul împotriva deciziei Curții de Apel Chișinău din 01 aprilie 2015 în termenul legal.

Examinând temeiurile recursului, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție consideră că recursul este inadmisibil din considerentele ce urmează.

În conformitate cu art. 432 alin. (1) CPC, părțile și alți participanți la proces sunt în drept să declare recurs în cazul în care se invocă încălcarea esențială sau aplicarea eronată a normelor de drept material sau a normelor de drept procedural.

Alineatele (2) și (3) ale aceluiași articol prevăd exhaustiv cazurile în care se consideră că normele de drept material sau de drept procedural au fost încălcate sau aplicate eronat, iar alin. (4) stabilește că săvârșirea altor încălcări decât cele indicate la alin. (3) constituie temei de declarare a recursului doar în cazul și în măsura în care acestea au dus sau ar fi putut duce la soluționarea greșită a pricinii sau în cazul în care instanța de recurs consideră că aprecierea probelor de către instanța judecătorească a fost arbitrară, sau în cazul în care erorile comise au dus la încălcarea drepturilor și libertăților fundamentale ale omului.

Conform prevederilor art. 433 lit. a) CPC, cererea de recurs se consideră inadmisibilă în cazul în care recursul nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432 alin. (2), (3) și (4).

Completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție consideră că recursul declarat de Întreprinderea Individuală „Bînzari”, nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432 alin. (2), (3) și (4) CPC.

Prin urmare, argumentele recursului nu indică la încălcarea esențială sau aplicarea eronată a normelor de drept material sau a normelor de drept procedural de către instanța de apel, respectiv nu constituie temei de casare a deciziei recurate.

Or, recursul exercitat conform secțiunii a II-a are caracter devolutiv numai asupra problemelor de drept material și procedural, verificându-se doar legalitatea deciziei, dar nu și temeinicia în fapt.

În acest context, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție reiterează și faptul că procedura admisibilității constă în verificarea faptului dacă motivele invocate în recurs se încadrează în cele prevăzute în art. 432 alin. (2), (3) și (4) CPC.

Aici, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție relevă că conform jurisprudenței CEDO, recursurile trebuie să fie efective, adică să fie capabile să ofere îndreptarea situației prezentate în cerere, la fel recursul trebuie să posede puterea de a îndrepta în mod direct starea

de lucruri (cauza Purcell contra Irlandei, 16 aprilie 1991), pe când în recursul declarat de Întreprinderea Individuală „Bînzari”, asemenea aspecte nu se regăsesc.

Distinct de cele relatate, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție ajunge la concluzia de a considera recursul declarat de Întreprinderea Individuală „Bînzari” ca inadmisibil.

În conformitate cu art. art. 270, art. 433 lit. a), art. 440 CPC, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție,

dispune:

Recursul declarat de Întreprinderea Individuală „Bînzari” se consideră inadmisibil.

Încheierea este irevocabilă.

Președinte, judecătorul

Ala Cobăneanu

Judecătorii

Valentina Clevadi

Galina Stratulat